

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 14.9.2006
KOM(2006) 496 slutlig

**RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET, EUROPAPARLAMENTET
SAMT EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN**

**Tredje rapporten om tillämpningen av rådets direktiv om tillnärmning av
medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter
med säkerhetsbrister (85/374/EEG av den 25 juli 1985, ändrat genom
Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/34/EG av den 10 maj 1999)**

**RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET, EUROPAPARLAMENTET
SAMT EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN**

**Tredje rapporten om tillämpningen av rådets direktiv om tillnärmning av
medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter
med säkerhetsbrister (85/374/EEG av den 25 juli 1985, ändrat genom
Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/34/EG av den 10 maj 1999)
(Text av betydelse för EES)**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	INLEDNING	4
2.	BAKGRUND	4
3.	TILLÄMPNINGEN AV DIREKTIV 85/374/EEG under perioden 2001– 2006	5
3.1.	Rådets resolution av den 19 december 2002 om ändring av direktivet om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister	6
3.2.	Lovells-rapporten (offentliggjord 2003)	6
3.3.	Fondazione Rosselli-rapporten (offentliggjord 2004).....	6
3.4.	Slutsatser från arbetsgruppernas möten (2003/2004) och slutsatserna av Europeiska kommissionens enkät (2005/2006)	7
3.5.	EG-domstolens domar	8
4.	YTTERLIGARE ARBETE.....	9
5.	SLUTSATSER.....	11

1. INLEDNING

I enlighet med artikel 21 i rådets direktiv 85/374/EG¹ (nedan kallat ”direktivet”) ska kommissionen regelbundet se över tillämpningen av bestämmelserna om produktansvar. Den första rapporten lades fram 1995 (KOM(1995) 617). Den andra översynen inleddes med grönboken om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister som antogs i juli 1999 (KOM(1999) 396 slutlig), och som ledde fram till den andra rapporten som offentliggjordes den 31 januari 2001 (KOM(2000) 893 slutlig).

I denna tredje rapport har hänsyn tagits till resultaten av de två senaste undersökningarna som utförts på uppdrag av Europeiska kommissionen², resultaten av möten med berörda parter och deras svar på den enkät som skickades ut i slutet av 2005.

Precis som rådet önskade i sin resolution av den 19 december 2000 om ändring av direktivet om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister (2003/C 26/02) tar rapporten upp frågan om distributörernas ansvar.

Rapporten kommer att visa att direktivet i stort sett fungerar bra och att det inte finns någon anledning att ändra det för tillfället. Rapporten kommer också att visa att tillämpningen av nationella lagar ibland leder till olika resultat, utan att det för den skull påverkar den inre marknaden. Dessa omständigheter kommer även i fortsättningen att övervakas noga av Europeiska kommissionen.

2. BAKGRUND

Sedan direktiv 85/374/EEG om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister infördes 1985 har principen om strikt ansvar tillämpats i gemenskapen. Enligt denna princip ska alla tillverkare ersätta skador på konsumenternas hälsa eller egendom som orsakats av tillverkarens defekta lösa produkter, oavsett om tillverkaren har varit försumlig eller ej. Direktiv 99/34/EG utökade räckvidden för denna typ av produktansvar till att också omfatta icke bearbetade jordbruksråvaror.

Dessa bestämmelser gäller för alla produkter som marknadsförs inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och berör både konsumenter och tillverkare i lika hög grad. Målet med lagstiftningen är att förena konsumenternas intressen med politiken för den inre marknaden (dvs. fri rörlighet för varor och undanröjande av snedvridande konkurrens) genom att skapa en rimlig riskfördelning mellan konsumenter och tillverkare.

De viktigaste punkterna i direktivet om produktansvar är följande:

¹ Rådets direktiv 85/374/EEG av den 25 juli 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister (EGT L 21, 7.8.1985, s. 29) ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/34/EG av den 10 maj 1999 (EGT L 141, 4.6.1999, s. 20) och rättad i EGT L 283, 6.11.1999, s. 20. Tidsfristen för genomförandet av direktivet var den 25 juli 1988.

² Lovells: Produktansvar i den Europeiska unionen (2003) och FONDAZIONE ROSSELLI: *Analysis of the Economic Impact of the Development Risk Clause as provided by Directive 85/374/EEC on Liability for Defective Products* (2004).

- Tillverkaren har ett strikt ansvar.
- Den skadelidande måste lägga fram bevis för skadan, defekten och orsakssambandet mellan dessa.
- Alla aktörer i produktionskedjan är solidariskt ansvariga för att garantera den skadelidande ekonomisk ersättning.
- Det tillämpas en självrisk på 500 euro när det gäller skadeersättning för att undvika ett alltför stort antal tvister.
- Tillverkaren befrias från ansvar om han kan bevisa att det föreligger vissa omständigheter som uttryckligen anges i direktivet.
- Ansvaret är tidsbegränsat genom enhetliga preskriptionsperioder.
- Tillverkarens ansvar gentemot den skadelidande får inte inskränkas eller uteslutas genom avtal.

Eftersom medlemsstaternas rättspraxis skiljer sig från varandra, fastslås det i direktivet att medlemsstaterna får beviljas undantag från gemenskapsbestämmelserna på vissa områden genom att

- föreskriva att tillverkaren ska vara ansvarig även om han bevisar att det vetenskapliga och tekniska vetandet vid den tidpunkt då han släppte ut produkten på marknaden inte gjorde det möjligt att upptäcka defekten,
- föreskriva att en tillverkares totala ansvar för personskada, inklusive dödsfall, som orsakats av identiskt lika produktexemplar med samma defekt ska vara begränsat till ett belopp som måste vara minst 70 miljoner euro.

3. TILLÄMPNINGEN AV DIREKTIV 85/374/EEG UNDER PERIODEN 2001–2006

Rådet, kommissionen och de informella arbetsgrupper som kommissionen inrättat har vidtagit en rad åtgärder under denna period. Rådet har antagit en resolution och kommissionen har beställt två undersökningar för att bedöma några olika aspekter av det löpande genomförandet av direktivet. Dessutom inrättades två arbetsgrupper under 2003 för att samla in synpunkter från sakkunniga.

Sist men inte minst måste det betonas att Europeiska kommissionen även i fortsättningen noggrant kommer att övervaka genomförandet och tillämpningen av direktivet i EU. Direktiv 85/374/EEG har införlivats och börjat tillämpas i de 25 medlemsstaterna.

3.1. Rådets resolution av den 19 december 2002 om ändring av direktivet om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister³

Rådet ansåg i resolutionen att det fanns ett behov av att bedöma om direktivet borde ändras så att nationella regler om leverantörernas skadeståndsansvar tillåts vila på samma grund som ansvarssystemet i direktivet om tillverkarnas skadeståndsansvar.

3.2. Lovells-rapporten (offentliggjord 2003)

Lovells-rapporten utfördes på uppdrag av Europeiska kommissionen för att analysera och jämföra de praktiska effekterna av de olika lagsystem som tillämpas i EU:s medlemsstater när det gäller ersättningsanspråk för produktansvarsskador.

Rapporten visade att nästan alla medlemsstaterna nu för första gången hade erfarenheter av att tillämpa direktivet. Rapportens övergripande slutsats var att direktivet kan anses erbjuda, åtminstone om det genomförs och tolkas på samma sätt, en gemensam konsumentskyddsnivå och en gemensam grund för producentansvar för defekta produkter. Undersökningen visade också att den vanligaste (dock inte universella) åsikten var att direktivet, och det produktansvarssystem som det utgör en del av, i allmänhet skapar en god balans mellan tillverkares/leverantörers respektive konsumenters intressen. Dessutom visade den att det inte överlag efterlystes någon omfattande reform av direktivet från någon viss kategori av personer som påverkas av det. De flesta (i synnerhet tillverkare och försäkringsgivare) ansåg i själva verket att utvecklingen på mer allmänna områden, t.ex. möjlighet till rättslig prövning, processreformer och synliga skillnader i "processviljan" riskerade att störa den rådande balansen.

Det är värt att notera att även om de flesta konsumentrepresentanter och en minoritet av andra deltagare antydde att direktivet inte gav en bra balans så nämndes ingen enda bristfällighet. Detta gör förstås inte de åsikter som uttrycktes mindre relevanta, men det blir svårare att dra slutsatsen att direktivet har fundamentala brister på något viktigt område.

Att de viktigaste bestämmelserna i direktivet är allmänt accepterade är anmärkningsvärt, med tanke på den typ av reformer som direktivet medförde och den kontrovers som omgav dess antagande och genomförande. Inte heller har de undersökningar som utförts under utredningens gång har visat att det inom EU skulle finnas någon tydlig och konsekvent önskan att ändra direktivet. I själva verket har många deltagare yrkat på att inga ändringar bör göras. I synnerhet har ett antal av dem påpekat att det vore bättre att vänta på resultatet av utvecklingen på andra områden, som kan ha effekt på hur produktansvarssystemen fungerar i praktiken, och därmed på direktivet. Dessa områden omfattar utvecklingen på EU-nivå inom områden som till exempel produktsäkerhetsregler, möjlighet till rättslig prövning samt konsumentskydd i allmänhet.

3.3. Fondazione Rosselli-rapporten (offentliggjord 2004)

Denna rapport utfördes på uppdrag av Europeiska kommissionen för att analysera de ekonomiska konsekvenserna av den klausul om utvecklingsrisker som avses i artikel 7 e i direktiv 85/374/EEG. Denna klausul undantar skadeståndsansvar för skador som uppstått på

³ Rådets resolution av den 19 december 2002 om ändring av direktivet om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister (EGT C 26, 4.4.2003, s. 2-3).

grund av defekter som inte kunde förutses med hänsyn till det tekniska och vetenskapliga vetandet som fanns vid den tidpunkt då produkten utvecklades.

Tolkningen av artikel 7 e har medfört svårigheter och gett upphov till olika tolkningar i olika domstolar, se t.ex. målen om smittat blod: *A mot National Blood Authority* (1999) English High Court om blod smittat med hepatit C, och *Hartman mot Stichting Sanquin Bloedvoorziening* (1999) Amsterdam District Court om hiv-smittat blod, där domstolarna nådde till synes helt motsatta slutsatser.

Klausulen om utvecklingsrisker inrättades för att få till stånd en tillfredställande kompromiss mellan behovet att dels främja innovation, dels ta hänsyn till konsumenternas legitima förväntningar på säkrare produkter. Det avgörande argumentet i den nuvarande debatten om klausulen är att det skulle hämma innovationen om den togs bort.

De resultat som läggs fram i denna rapport tyder på att det ofta använda argumentet om att klausulen om utvecklingsrisker är en viktig faktor för att uppnå direktivets balans mellan behovet att bevara stimulansåtgärder för innovation och konsumenternas intressen, är välgrundat och baserat på följande:

- Klausulen om utvecklingsrisker stimulerar innovation genom att den minskar de innovationsrelaterade riskerna, genom att inte låta resurser från forskning och utveckling gå till försäkringar och genom att företag sporras att anpassa sig till den senaste utvecklingen.
- Klausulen är förmodligen en viktig faktor när det gäller de stabila kostnaderna för produktansvarsförsäkringar i den europeiska industrin och det rimliga antalet tvister.
- I ett ansvarssystem i strikt mening skulle högteknologiska högriskföretag ha svårt att få rimliga försäkringar som täcker deras utvecklingsrisker.

Kombinationen av dessa faktorer fick Fondazione Rosselli att dra slutsatsen att kostnaderna för att låta tillverkarna satsa på innovation inom ett strikt ansvarssystem skulle bli extremt höga och påverka konsumenterna på längre sikt. Både Lovells och Rosselli kom alltså i sina undersökningar fram till att denna klausul bör finnas kvar.

3.4. Slutsatser från arbetsgruppernas möten (2003/2004) och slutsatserna av Europeiska kommissionens enkät (2005/2006)

I sitt yttrande om grönboken från 1999 föreslog Ekonomiska och sociala kommittén att man skulle inrätta ett observationsorgan som skulle övervaka hur direktivet fungerar. Två arbetsgrupper har inrättats: en med experter utsedda av de nationella myndigheterna och en annan med representanter för de berörda parterna. Dessa arbetsgrupper bistår kommissionen i arbetet med att kontinuerligt se över lagstiftningen inom produktansvarsområdet. Det första mötet handlade främst om resultaten av de två undersökningar som gjorts på uppdrag av kommissionen (undersökningarna från Lovells och Rosselli).

De berörda parterna och experterna var generellt sett positivt inställda till att bevara den balans mellan konkurrerande intressen som direktivet skapar. Inga önskemål om betydande reformer har lagts fram. Några medlemmar har dock uttryckt sin oro över att de nationella domstolarna tolkat vissa av direktivets bestämmelser på så olika sätt. Enligt deras mening kan detta snedvrider konkurrensen mellan medlemsstaterna. Alla deltagarna enades om att EG-

domstolen skulle kunna göra en betydande insats för att avlägsna denna bristande överensstämmelse, eftersom de nationella domstolarna allt oftare ber EG-domstolen om förhandsavgöranden.

Genom en enkät hade kommissionen i slutet av 2005 frågat medlemmarna i arbetsgrupperna om de ansåg att förutsättningarna ändrats väsentligt sedan rapporten offentliggjordes 2001.

Generellt sett upplevde de berörda parterna och de nationella experterna att direktivet har gynnat konsumenterna. Majoriteten av de svar som inkom angav att det inte skett någon större förändring av EU-lagstiftningen på detta område sedan 2001. De flesta av deltagarna angav att de var "i huvudsak nöjda med den nuvarande situationen" och flera av dem ansåg inte att det fanns någon anledning att ändra direktivet⁴. Den enda fråga där de svarande uttryckte viss oro gällde självriskerna på 500 euro där vissa efterlyste förtydliganden och andra tyckte att det skulle avskaffas. Detta kan bli föremål för ytterligare diskussioner och övervakning.

3.5. EG-domstolens domar

Mellan 2001 och utarbetandet av denna rapport har EG-domstolen vid nio olika tillfällen uttalat sig i frågor som rör direktiv 85/374/EEG.

Domstolen gav viss vägledning i frågan om "skada" i målet Veedfald (C-203/99); hänvisade till aspekter av nationella genomförandeåtgärder i målen mot Frankrike (C-52/00), Grekland (C-154/00) och Spanien (C-183/00) samt i målet Skov Æg (C-402/03), och gav en definition av konceptet att "sättas i omlopp" i målet Declan O'Byrne (C-127/04).

I en av de viktigaste domarna⁵ på detta område betonade domstolen att "det av lagstiftaren definierade tillämpningsområdet för direktivet är resultatet av en komplicerad avvägning mellan olika intressen. Till dessa hör, såsom framgår av första och nionde skälen i direktivet, intresset av att säkerställa att konkurrensförhållandena inte snedvrids, att handeln inom den gemensamma marknaden underlättas, att konsumenterna skyddas och att en god rättskipning upprätthålls." I linje med detta avgörande påminner Europeiska kommissionen om att de grundläggande principerna för direktiv 85/374/EEG skapar en ömtålig balans mellan klagande, tillverkare och deras försäkringsbolag. Om man ändrar eller tar bort dessa grundläggande principer, t.ex. orsakssambandet (artikel 4), preskriptionstiden (artiklarna 10 och 17) eller undantaget för utvecklingsrisker (artikel 7), skulle detta innebära att balansen mellan parterna påverkas och leda till ogynnsamma ekonomiska effekter samt minska nivån på konsumentskyddet.

Därför är en av Europeiska kommissionens viktigaste prioriteringar att fortsätta att noggrant följa den praktiska tillämpningen av produktansvarssystem samt utvecklingen inom rättspraxis.

⁴ Endast tre av de berörda parterna motsatte sig t.ex. formuleringen i artikel 7 e (klausulen beträffande utvecklingsrisker) och endast fem berörda parter och en medlemsstat har efterlyst en kompensationsfond på EU-nivå.

⁵ EG-domstolens dom i mål C-154/00 (Europeiska kommissionen mot Republiken Grekland) av den 25 april 2002, punkt 29.

4. YTTERLIGARE ARBETE

Vissa aspekter i direktivet om konsumentskydd och den inre marknaden kräver kontinuerlig övervakning och skulle t.o.m. kunna göras tydligare. Skillnader i de nationella domstolarnas tolkningar av dessa aspekter kan ibland leda till stora skillnader i den juridiska tillämpningen av direktivet från en medlemsstat till en annan. Det finns dock väldigt få belägg för att dessa skillnader skapar märkbara handelshinder eller snedvriden konkurrens inom EU⁶.

I detta skede bör man notera att det redan i Lovells rapport betonades att direktivet inte har medfört någon fullständig harmonisering av produktansvarslagstiftningen inom EU. Konsumenter och tillverkare/leverantörer kan alltså inte förvänta sig samma utfall i alla medlemsländer trots liknande omständigheter. Vid den tidpunkt då direktivet antogs var det avsett att medföra endast begränsad harmonisering, medan det samtidigt ”[öppnade] vägen för ökad harmonisering”. Med beaktande av rapportens slutsatser är dock fullständig harmonisering i ordets vidaste bemärkelse inte bara ett realistiskt mål, utan också överflödigt med tanke på den begränsade effekt (om någon) som dess borttagande skulle få på den inre marknaden.

Europeiska kommissionen föreslår därför noggrann och regelbunden övervakning av följande juridiska begrepp:

– **Bevisbördan (artikel 4)**

Frågor som rör bevisbördan är fortfarande kontroversiella och har stor praktisk betydelse. Vissa konsumentrepresentanter anser fortfarande att konsumenterna missgynnas på grund av att de vid ersättningsanspråk måste bevisa felet och/eller orsakssambandet. Anledningen till detta är främst de svårigheter som förekommit när det gäller att bevisa anspråk på grund av brist på juridiska eller andra resurser som krävs för att göra ordentliga undersökningar, eller på grund av att man inte kunnat få tillgång till nödvändig information. Sådana problem anses vara särskilt akuta när det gäller tekniska produkter, eller där de anförda skadorna är komplicerade.

Tillverkare och försäkringsbolag, å andra sidan, är oroade över att om reglerna angående bevisbördan mildras, kan detta uppmuntra ”falska ersättningsanspråk”. En del tillverkare antydde faktiskt att kraven på anspråkssökare att lägga fram bevis under det tidigare skedet av processen borde ökas.

De svårigheter som anspråkssökande kan ha att bevisa fel har avhjälpits i olika utsträckning i flera medlemsländer. I Portugal och Österrike t.ex. finns det ett antagande om fel om en avtalsmässig skyldighet inte kan uppfyllas, då det istället åligger svaranden att bevisa att inga fel förekommit.

I ett antal medlemsländer har de nationella domstolarna varit beredda att sluta sig till att fel existerar från det faktum att produkten är defekt. Exempel på denna praxis har rapporterats i mål i Nederländerna och Irland. I sådana fall förekommer i praktiken en motsatt bevisbörda, där svaranden måste anföras bevis för att övertyga domstolen att inget fel begåtts, trots att produkten var defekt. Detta förekommer också i Danmark. På liknande sätt har högsta domstolen i Spanien i många domslut fastställt att käranden bara behöver bevisa skadan och

⁶ Punkt 4 i Lovells rapport, huvudsakliga slutsatser.

den orsaksmässiga länken mellan svarandens verksamhet och skadan; felet förutsätts, om inte svaranden kan bevisa en hög grad av omsorg. I många fall befrias svaranden från ansvar bara om denne kan bevisa att en slumpartad händelse eller *force majeure* inträffat, eller att felet kunde hänföras till käranden eller en utomstående part. I Italien är det den svarande som ska bevisa att alla lämpliga åtgärder vidtagits för att förhindra skadan när denna orsakats av ”farliga” produkter.

– Begreppet ”defekt” (artikel 6)

Direktivet föreskriver ett ”förväntningstest” för defekter. Det går ut på att en produkt kan anses vara defekt om den inte tillhandahåller den säkerhet som en person kan förvänta sig. Eftersom förväntningstestet har ett subjektivt inslag kan denna princip dock inte definieras exakt. Detta leder till vissa praktiska frågor t.ex. om det är lämpligt för en domstol att utföra en analys av fördelar och nackdelar när den bedömer vad en person kan förvänta sig, och i vilken utsträckning en tillverkares faktiska beteende (t.ex. vilka förebyggande åtgärder som vidtagits, eller inte vidtagits) någonsin är relevant i detta sammanhang. Dessa frågor har uppkommit i flera kända mål, men har ännu inte lösts av någon domstol i något medlemsland. I Storbritannien sade t.ex. *High Court* i målet *A and Others* mot *National Blood Authority* att svarandens beteende inte är en faktor som man måste ta hänsyn till när man överväger om en produkt är defekt. I det senare målet *Sam Bogle and others* mot *McDonald's Restaurants Ltd*, ansåg den engelska *High Court* däremot att de åtgärder som McDonald's vidtagit för att utbilda sin personal angående säker servering av heta drycker var relevanta.

Osäkerhet omger också frågan om vad som krävs för att bevisa en ”defekt”. I några fall verkar domstolarna ha bestämt att det räcker att käranden kan bevisa att det var fel på produkten och att detta orsakade skada. I ett mål som bedömdes av *Tribunal de grande instance* i Aix en Provence i Frankrike skadades käranden när ett glasfönster i en eldstad exploderade, men den exakta orsaken var okänd. Domstolen fastslog att inblandningen av produkten vid tidpunkten för skadan var tillräcklig och att käranden inte behövde bevisa den exakta orsaken till olyckan för att bevisa att produkten var defekt.

I ett liknande mål i Belgien som handlade om en exploderande läskedrycksflaska behövde käranden enligt direktivet inte bevisa ”den exakta typen av defekt, i synnerhet vad gäller alla dess tekniska aspekter”.

Detta kontrasterar mot tolkningar som domstolar i Storbritannien gjorde i målen *Richardson* mot *LRC Products Ltd* (som handlade om en kondom som gick sönder under användning) och *Foster* mot *Biosil* (som handlade om ett silikonbröstimplantat som spruckit). I båda dessa mål var det fel på produkten, men orsaken till felet var okänd. Till skillnad från besluten i Frankrike och i Belgien beslöt domstolarna i Storbritannien i båda målen att käranden enligt direktivet hade skyldighet att bevisa vilken typ av defekt som anfördes, och inte bara att det var fel på produkten. Eftersom kärandena inte kunde bevisa vad som hade orsakat felet fick de ingen ersättning.

– Utvecklingsrisk (artikel 7 e)

Enligt artikel 15.1 b har medlemsländerna möjlighet att utesluta utvecklingsrisken i sin genomförandelagstiftning, men bara Finland och Luxemburg har valt att göra det. Även om

EG-domstolen har tillhandahållit en partiell förklaring av räckvidden av utvecklingsrisken⁷, är den exakta räckvidden osäker. Det finns i praktiken bara ett känt exempel på ett mål där utvecklingsrisken har använts framgångsrikt som försvar, nämligen målet *Sanquin Foundation* i Nederländerna. I detta mål kunde leverantörer av hiv-smittat blod förlita sig på detta försvar eftersom det inte fanns något pålitligt massundersökningstest tillgängligt för dem vid tidpunkten för leveransen. Det är dock intressant att notera att en domstol i Storbritannien beslutade i ett senare mål under liknande omständigheter att detta försvar inte var giltigt.

– **Tröskelbeloppet (artikel 9)**

Denna bestämmelse har tolkats olika i olika medlemsländer. I de flesta medlemsländer, t.ex. Österrike, Danmark, Finland, Tyskland och Italien, får tröskelbeloppet dras av från det ersättningsbelopp som tilldöms en framgångsrik kärke (för egendomsskada). I några andra medlemsländer, t.ex. Nederländerna och Storbritannien, behandlas tröskelbeloppet som ett minimibelopp, så att så länge anspråket överstiger detta minimibelopp kan hela anspråksbeloppet ersättas. I Spanien får beloppet enligt genomförandeslagstiftningen dras av, men i praktiken behandlar domstolarna det som en tröskel, så att beloppet i verkligheten aldrig har dragits från något ersättningsbelopp.

Minimitröskelbeloppet är kraftigt ifrågasatt i Finland, där ett antal deltagare ansåg att det borde avskaffas.

– **Regleringsmässig uppfyllelse**

Några deltagare, och i synnerhet representanter för läkemedelsbranschen, argumenterade för att ett försvar av regleringsmässig uppfyllelse skulle införas, som skulle gälla för en produkt vars säkerhet var starkt reglerad, så länge produkten helt uppfyllde alla gällande regler.

– **Nya produkter, konstruktionsfel och underlåtenhet att varna**

Några deltagare, huvudsakligen tillverkare, ansåg att standarden för ”strikt ansvar” enligt direktivet var olämplig för att hantera ansvar som uppstod på grund av konstruktionsfel eller skador som kunde hänföras till ”informationsbrister”, t.ex. underlåtenhet att utfärda varningar.

5. SLUTSATSER

Efter att ha beaktat de uppgifter som inkommit när det gäller tillämpningen av direktivet anser kommissionen inte att det i detta skede är nödvändigt att lägga fram ett förslag om ändring av direktivet. Om rådets resolution av den 19 december 2002 om ändring av direktivet om skadeståndansvar för produkter med säkerhetsbrister skulle få effekt, anser kommissionen att detta skulle betyda att man gick ifrån målet att harmonisera produktansvarslagstiftningar under direktivet.

Man bör dock inte underskatta det faktum att framtida harmoniseringar också kan åstadkommas genom att man uppnår största möjliga gemensamma tolkningsgrund för de juridiska begreppen i direktivet. Detta kan uppnås genom

⁷ Domstolens dom (femte avdelningen) av den 29 maj 1997. Europeiska kommissionen mot Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland. Mål C-300/95. *Domstolens rättsfallssamling 1997 s. I-0264.*

- EG-domstolens rättspraxis,
- kommissionens kontrollrätt (rätt att undersöka nationella genomförandeåtgärder eller inleda överträdelseförfaranden vid inkorrekt tillämpning),
- kontinuerlig analys inom arbetsgrupperna.

Kommissionen föreslår därför att översynen och diskussionerna i arbetsgrupperna ska fortsätta under 2007, bl.a. med hänsyn till de begrepp som beskrivs i punkt 4 ("Ytterligare arbete") för att analysera befintliga gemenskapsbestämmelser om produktansvar för defekta produkter. Allt eftersom erfarenheterna av att tillämpa direktivet ökar kan de eventuella skillnaderna i medlemsstaternas tillämpning få större praktisk betydelse. I så fall kan det bli nödvändigt för kommissionen att vidta åtgärder.

I enlighet med artikel 21 i direktivet måste kommissionen lägga fram regelbundna rapporter till rådet och Europaparlamentet. Kommissionen kommer därför att fortsätta att övervaka genomförandet av direktivet och dess effekter, och i sin nästa rapport om tillämpningen av direktiv 85/374/EEG bedöma om det finns behov av att ändra direktivet.